

Det ändlösa pusslet – Relationer – Hampus Zetterkvist HU1

Jag kom på honom. Han satt och stirrade på oss igen. Jag vet inte varför han gör det, men det händer ofta. Den här killen är väldigt udda. Han gör ofta saker som är något oortodoxa, liksom annorlunda. Jag ser att han ofta som försvinner, blir helt omedveten om sin omgivning. Han stirrar ofta då intensivt på två personer. Som att han ser något ingen annan kan se. Det hände senast, låt mig tänka nu... i förrgår tror jag. Vi satt och pratade om, vet du vad, jag kan inte minnas vad det var om, men det var i studiehallen. Han slutade plötsligt prata och började stirra mot en kille och en tjej på andra sidan rummet. Vi avbröt honom genom att vinka framför hans ögon.

– Hallå?, sade jag. Är du där?

– Va? svarade han. Jaja, ja jag är här, vadå hände nåt?

– Du försvann, vad stirrade du på?

– Nej men det är ingenting, trodde jag såg något bara.

Det är ungefär sådär konversationen mellan oss ser ut efter hans, vad ska jag kalla det, anfall? Typ? Jag vet inte. Jag har aldrig frågat honom om det i enrum, så när chansen kom på bussen hem en måndag i september tvekade jag inte en sekund.

– Vad är det som händer när du bara helt plötsligt försvinner i mitten av en konversation? frågade jag,

– Jag.. alltså jag vet inte. Det är som om jag ser, pusselbitar.

– Pusselbitar?

– Ja, typ. Det är som att jag ser vilka pusselbitar som passar med varandra.

– Okej, nu är jag helt borta, pusselbitar? Vilka pusselbitar?

– Jag vet inte hur jag ska beskriva det.

Och det var det. Vi lämnade ämnet, och han klev av några hållplatser senare. Men jag var fortfarande lika nyfiken. Han visste exakt hur han skulle beskriva de så kallade "pusselbitarna". Jag kände det på mig.

Dagen därpå hade vi engelska på morgonen. Läraren bad oss sitta i grupper och berätta något som de andra förmodligen inte visste om oss. Vi hade trots allt bara gått i samma klass i en dryg månad, så alla kände inte alla riktigt än. Jag ville hamna i samma grupp som honom, fast jag kan ge honom ett namn för historiens skull, han får heta "Anton". I alla fall, jag ville hamna i samma grupp som "Anton". Men jag hade otur, hamnade med en massa andra okända ansikten. Vi påbörjade uppgiften, jag berättade om mitt gitarrspelande. Men sen så märkte jag att han, "Anton" satt och kollade på mig och tjejen som satt bredvid mig, vi kallar henne "Therese", på samma sätt som han kollar på andra vid sina "anfall". Jag vinkade, och han drog snabbt undan blicken igen. Jag fick chansen att fråga honom om det följande eftermiddag.

- Vad var det som hände på engelskan? frågade jag.
- Vadå, vad menar du? svarade han frågande.
- Du stirrade på samma sätt som i studiehallen igår, på mig och "Therese"?
- Pusselbitar. Såg den du passade in med.
- Vad menar du med det?
- Du och "Therese". Ni var två passande pusselbitar.
- Vilket pussel snackar du om?
- Du borde fråga om "Therese" vill gå ut på bio någon gång.

Sen sade han inte ett ord till på hela resan. Han bara stirrade långt i fjärran. Jag hade en hel del att tänka på under den korta promenaden från busshållplatsen till mitt hus. Vad hade han menat med att jag borde fråga "Therese" om hon velat gå på bio? Och återigen, pusselbitar? Är han någon form av sociopat som ser personer som pusselbitar? Sen började jag förstå. Han såg alla personer som pusselbitar, i det eviga pussel som kallas kärlek. Han såg alltså att jag och "Therese" passade ihop. Jag kanske skulle fråga henne ändå?

Dagarna fortsatte som vanligt, och de blev veckor, och efter det månader. Jag samlade mod. När jag var alldeles på gränsen till att fråga ut "Therese" på bio, så meddelade "Anton", att han skulle flytta. Till Belgien. Jag blev överraskad, och allt mitt mod var plötsligt borta. För även om "Anton", var skum, så var han en av de få vänner jag hittat i min klass. Jag ville prata med honom en sista gång innan han åkte. Han fick gå lite tidigare för att han blev färdig med svenskauppgiften innan alla andra, jag snabbade mig och sprang ikapp honom.

- Ska du berätta varför du flyttar eller?
- Nej. Nej det ska jag inte.
- Jag har en fråga, det här med pusselbitar du snackar om hela tiden, har det med kärlek att göra?

Han tog ett djupt andetag.

– Jag har hittills förutspått 64 förhållanden, sen jag var liten har jag alltid sett pusselbitar. När mina föräldrars singelkompisar kom över så kunde jag se vilka som skulle bli bra par och vilka som inte skulle bli det. Och om jag ska vara ärlig så har det gjort mig helt vansinnig, till en minisociopat. Jag är less på det. Ser pusselbitar överallt, jag är heller inte ens nära på att färdigställa det pusslet som är kärlek. sade han inom loppet av några sekunder. Men en sak som är ironisk. Medan jag kan se vilka som passar, så kan jag aldrig hitta någon som passar mig själv. Jag tror till nittio procent att jag är en del av den minoritet som lever sitt liv utan kärlek.

Jag var tyst en stund.

– Några mer frågor? sade han trött men vänligt.

– Jag och "Therese"?

– Hon är en av fyra möjliga, du är en sådan bit där fyra andra passar.

– Jaha.

Jag var i chock. Jag visste inte vad som hände runt omkring mig längre.

Han flyttade någon dag senare. Samma dag frågade jag om "Therese" ville göra något på fredag.

– Nej.